

Ewa Niesiołowska-Śreniowska

Michałów, gm. Bełchatów, woj.
piotrkowskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 13, 16-17

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

o mezolitycznym /w sensie gospodarczym/ charakterze stanowiska i ujawnia postmaglemoskie elementy kulturowe. Mezolitycznym zabytkom krzemiennym w skupiskach i jamach towarzyszyły dwa typologicznie odmiennie rodzaje ceramiki: ceramika kultury grzebykowo-dółkowej oraz ceramika grupy wschodniej fazy wióreckiej kultury pucharów lejkowatych. Szczegółowa analiza stratygrafii stanowiska powinna rozstrzygnąć, który rodzaj ceramiki wiąże się z zabytkami krzemiennymi.

Pobrane próbki do analizy pyłkowej oraz datowanie węgla z palenisk metodą C_{14} pozwolą sprecyzować chronologię stanowiska, które obecnie można bardzo orientacyjnie datować na IV tysiąclecie p. n. e.

Badania będą kontynuowane.

MICHAŁOW, gm. Bełchatów
woj. piotrkowskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadziła mgr Ewa Niesiołowska-
Sreniowska. Finansował WKZ w Piotrkowie.
Drugi sezon badań. Osada /obozowisko/ kul-
tury komornickiej, starsza faza mezolitu.

Przekopano 32 m². W roku bieżącym odkryto kolejną, trzecią jamę, analogiczną do dwu pozostałych, odkrytych w roku ubiegłym. Jama w przybliżeniu kolistego kształtu, o średnicy około 1,5 m, łączyła się na swej krawędzi z niedużym paleniskiem. Była ona zagłębiona nieckowato na głębokości około 70-80 cm poniżej współczesnej próchnicy i wypełniona znaczną ilością węgla drzewnych i popiołu. Ponadto w jej wypełnisku znaleziono 2 rodzaje węgla drzewnych i popiołu. Ponadto w jej wypełnisku znaleziono 2 rdzenie wiórowo-odłupkowe o zmienionej orientacji pięt, 1 trójkąt rozwartokątny, dodatkowo załuskany na stronie spodniej oraz 1 fragment dużej płyty piaskowcowej, obok dość znacznej ilości materiału odpadowego. Charakter jamy nie ustalony.

Odsłonięto całkowicie wszystkie obiekty odkryte częściowo w ubiegłym roku, natrafiono również na dwa nowe paleniska.

Materiał zabytkowy znaleziony podczas tegorocznych badań jest nieliczny. Z form charakterystycznych należy wymienić kilka rdzeni wiórowo-odłupkowych o zmienionej orientacji pięt, kilka skrobaczy i pojedyncze inne formy narzędzi. Wydobyto również 2 mikrorylce. Zabytki te pozwalają datować stanowisko na schyłek starszej fazy mezolitu i wiązać je z kulturą komornicką.

Ponadto wykonano szereg wierceń świdrem geologicznym, które wykazały, że torf znajdujący się na łąkach w sąsiedztwie stanowiska jest bardzo młody i nie zazębia się z warstwami na stanowisku. Wiercenia te rozwiły nadzieje na możliwość palinologicznego datowania stanowiska.

MOSTY, gm. Chęciny
woj. kieleckie
Stanowisko 13

P. P. Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Łodzi

Badania prowadził mgr Krzysztof Cyrek, Finansowała Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Krakowie. Drugi sezon badań. Starsza część paleolitu schyłkowego.

Stanowisko położone jest ok. 1 km na północny wschód od centrum wsi Żerniki, na południowy zachód stoku rozległego wzniesienia zwanego Wzgórzem Setaków, w widłach Białej i Czarnej Nidy. Stok jest fragmentem lewego obrzeżenia bardzo szerokiej w tej okolicy doliny Białej Nidy. W centrum stanowiska znajduje się płaszczyna będąca prawdopodobnie piaszczystym, rzeczonym poziomem terasowym.

Penetracja powierzchniowa i dołkowanie ujawniły obecność kilkunastu zabytków w warstwie kulturowej z licznymi węgielkami drzewnymi oraz sugerowały częściowe zniszczenie stanowiska przez procesy sękowe.

Metodą wykopaliskową przebadano dotychczas $72,5 \text{ m}^2$, uzyskując 357 zabytków, w tym 31 narzędzi oraz 1 rdzeń /nie liczono tutaj wyrobów zebranych z powierzchni/.

Zabytki zalegały w dobrze wykształconym iluwium gleby biellicowej. Interesującym obiektem była zbliżona kształtem do owalu jama próchnicy pierwotnej o wymiarach /150 cm x 250 cm/ do 1 m głębokości. W jej głębszej części znajdowało się skupienie przepalonego płasku z węgielkami drzewnymi, będące prawdopodobnie pozostałością paleniska. Wewnątrz oraz w najbliższym sąsiedztwie jamy stwierdzono obecność ciemnych, kolistych plam. Nie można wykluczyć, że przynajmniej część z nich to ślady żerdzi konstrukcyjnych funkcjonalnie związanych z jamą, którą można hipotetycznie interpretować jako obiekt mieszkalny typu szałasowego. Odkryto również zarysy innych jam kulturowych w wypełnisku których obok